

самъ започна вече да пристъпва. Мама раздаде на комшиитѣ питка (прищапалникъ). Ахъ, тази наша Недка, да я видишъ, тате, тя не знае грижи: всѣкога е весела и играй въ къщи, по шарената черга. Тя започна да вика: „бате“. „кака“, „мама“ и „тате“. При тия думи мама се нажлява и обличва съ сълзи.

Много ни е мъчно за тебе, обичний тате, щомъ получишъ писмото, пиши ни веднага!

Като привършвамъ писмото, простирамъ слабата си ръка и съ натъжено сърце шепна: Сбогомъ, скъпи тате, цѣлувамъ ти ръка и очаквамъ съ нетърпѣние отговоръ.

Твоята Стоянка“.

Щомъ прочетохъ това писмо, мили дѣца, не можехъ да се удържа да не зароня сълзи и оплача тоя юнакъ. Горкиятъ, не успѣлъ да прочете послѣднитѣ думи на домашнитѣ си! Затворилъ очи навѣки, а въ дома му жена и дребни дѣчица, каква незнайна съдба, очакватъ съ нетърпѣние отговоръ!

Ст. Пончевъ.

Тажно хоро.

Завило се вито хоро
На мегдани на срѣдъ село,
Мома Донка хоро гледа,
Сълзи рони и въздиша.
Съгледа я стара майка
И на Донка проговаря:
„Мари Донке, мила дъще,
Защо рснешъ дребни сълзи